

[Ejner Kristensen.]

haft nogen hartkornsbetegnelse, men fra tysk tid en matrikelskyld, det såkaldte Reinertrag. Dette har imidlertid som hartkornsbetegnelsen i det øvrige land mistet sin betydning og foreslås ophævet. I forvejen er ejendommene i de sønderjyske byer betegnet med arealangivelser i tingbøgerne, og lovforslaget betyder altså, at man også på dette område får en ensartet bestemmelse for hele landet, hvilket må være praktisk og rigtigt.

Jeg kan derfor på mit partis vegne tilsige en velvillig behandling af lovforslaget.

Peter Larsen: Jeg skal på mit partis vegne tillade mig at fremsætte nogle bemærkninger vedrørende de to lovforslag, som behandles sammen med det, det ærede medlem hr. Ejner Kristensen omtalte.

Hvad angår loven om udstykning og sammenlægning af faste ejendomme, må man sige, at det ikke er store ændringer, der er sket med hensyn til denne lov, siden den blev gennemført sidst, i 1949. Mindre ændringer vil jo altid fremkomme, dels som følge af udviklingen, dels som følge af andre love, der ved deres indhold griber ind i den pågældende lov, men nogen principiel ændring i lovens oprindelige hovedsynspunkt har der ikke været tale om. Det er da også mit indtryk, at på disse vigtige områder er det af betydning, at hovedlinjen, der hviler på et stort flertal i denne sal, fastholdes.

Det lovforslag, vi nu behandler, omhandler jo heller ingen principielle spørgsmål af større rækkevidde, men er fremkaldt dels af den nye vejlovs bestemmelser vedrørende indskrænkningen i adgangen til offentlige veje, dels af de ændringer, som ophævelsen af hartkornsansættelsen i købstæderne vil medføre. Man kan for begge deles vedkommende mene, at ændringerne bør lovfæstes, hvilket vi også fra vor side må anse for rimeligt; dertil kommer så yderligere, at man i en række kommuner, vel snart de fleste, har fået indført kommunale byggevedtægter, som foreskriver regler for arealstørrelse, facadelængde o. s. v., og det vil også være rigtigt, at man i loven indfører klare bestemmelser, der tager sigte på at tilgodese disse spørgsmål, så tvivl i størst mulig udstrækning undgås.

Endelig er der, som det også er blevet

nævnt her i dag, spørgsmålet om habilitetskrav for boniteringsmænd og landinspektører. Her kan vi også være enige i, at det må være hensigtsmæssigt, at der gælder de samme regler på disse områder med hensyn til de krav, der stilles, som efter hegnsynsloven, selv om vi ligesom det ærede medlem hr. Carl Petersen rent umiddelbart måtte mene, at de nugældende regler måtte være tilstrækkelige.

Generelt vil jeg gerne fremhæve, at jeg tror, det har sin betydning, at man overalt i loven, hvor det er muligt, klart angiver de regler og de bestemmelser, der måtte være nødvendige for en lempelig og fornuftig administration, men også, hvad jeg anser for meget væsentligt, at borgerne direkte ud af loven kan læse dette, således at mange tvivlsspørgsmål og fortolkninger kan undgås. Jordlovgivningen, der altid har spillet en stor rolle i dansk politik, forekommer mange mennesker at være indviklet nok, og derfor må vi søge at forenkle og tydeliggøre loven overalt, hvor det overhovedet er muligt.

Da jeg går ud fra, at lovforslaget skal i udvalget, vil jeg ikke ved denne lejlighed trække andre ting frem, men mit parti vil i udvalget fremføre de saglige synspunkter, vi måtte have vedrørende de tekniske enkeltheder i lovforslaget.

Hvad angår lovforslaget om ændringer i loven om landbrugsejendomme, gælder det samme, som jeg nævnte før, nemlig at der heller ikke her er tale om principielle ændringer. Vi hilser fra venstres side med stor tilfredshed, at grænsen for, hvornår en ejendom skal være underkastet landbrugsforpligtelse, er sat noget i vejret, for så vidt angår grundværdien, nemlig fra 1 000 kr. til 2 000 kr. Jeg kan i denne forbindelse ikke tilbageholde en bemærkning om, at det forbavser mig, at denne grænse ikke er ændret for lang tid siden, da loven har været til behandling flere gange siden 1925, sidste gang ved den store revision i 1949. Nå, men det er jo et overstået stadium, og vi betragter det som et fremskridt, at der nu er udsigt til, at dette problem løser sig og udviklingen dermed følges op. Den stigning, der har været i jordværdierne, er jo ret mærkbar, og derfor er det rimeligt, at man også på dette område tilgodeser udviklingens krav.

Spørgsmålet er blot, om beløbet 2 000 kr. er det rigtige. Når man som sammenlig-